

ΝΤΑΓΚΛΑΣ ΑΝΤΑΜΣ

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 15 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΣΑΪΜΟΝ ΜΠΡΕΤ,
ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ
ΤΟΥ BBC

Η ΖΩΗ, ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Δημήτρης Αρβανίτης

Παθιασμένα κωμικό!
ΡΑΣΕΛ Τ. ΝΤΕΪΒΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η τακτική πρωινή κραυγή τρόμου ήταν ο ήχος του Άρθουρ Ντεντ που ξυπνούσε και ξαφνικά θυμόταν πού βρισκόταν.

Δεν ήταν μόνο που η σπηλιά ήταν κρύα, δεν ήταν μόνο που ήταν υγρή και μύριζε. Ήταν το γεγονός πως η σπηλιά βρισκόταν στη μέση του Ίσλινγκτον και δεν επρόκειτο να περάσει λεωφορείο τα επόμενα δύο εκατομμύρια χρόνια.

Ο χρόνος είναι το χειρότερο –ας πούμε– μέρος για να χαθεί κανείς, όπως θα μπορούσε να βεβαιώσει κι ο Άρθουρ Ντεντ, που είχε χαθεί αρκετά και στον χρόνο και στο διάστημα. Τουλάχιστον, όταν είσαι χαμένος στο διάστημα, έχεις κάτι να σε κρατά απασχολημένο.

Είχε ξεμείνει στην προϊστορική Γη ως αποτέλεσμα μιας πολύπλοκης ακολουθίας γεγονότων, κατά τη διάρκεια των οποίων πότε εξαγριωνόταν και πότε τον πρόσβαλλαν, εναλλάξ, σε περιοχές του γαλαξία πιο παράξενες απ' όσο θα μπορούσε ποτέ να ονειρευτεί πως υπήρχαν, και αν και τώρα η ζωή είχε γίνει πολύ, πολύ, πολύ ήσυχη, ένιωθε ακόμα υπερδιέγερση.

Είχε πέντε χρόνια να εξαγριωθεί.

Κι εφόσον πολύ σπάνια έβλεπε άνθρωπο από τότε

που είχε εξαφανιστεί ο Φορντ Έσκορτ, πριν από τέσσερα χρόνια, ούτε και τον είχε προσβάλει κανείς όλο αυτό το διάστημα.

Εκτός από μια φορά μόνο.

Ήταν ένα ανοιξιάτικο απόγευμα, πριν από δύο περίπου χρόνια.

Γύριζε στη σπηλιά του λίγο μετά το σούρουπο, όταν πρόσεξε κάτι φώτα να λάμπουν παράξενα μέσα από τα σύννεφα. Γύρισε και κοίταξε, με την ελπίδα ξαφνικά να φτερουγίζει στην καρδιά του. Σωτηρία. Απόδραση. Το ανέφικτο όνειρο του ναυαγού – ένα πλοίο.

Και καθώς παρακολουθούσε, καθώς κοίταζε κατάπληκτος και ταραγμένος, ένα μακρύ ασημένιο σκάφος κατέβηκε στον ζεστό βραδινό αέρα, ήσυχα, χωρίς φασαρίες, με τα μακριά του πόδια να ξεδιπλώνονται σ' ένα αβρό μπαλέτο τεχνολογίας.

Προσγειώθηκε μαλακά στο έδαφος και το απαλό του βούισμα σταμάτησε, σαν να το κάλμαρε η βραδινή γαλήνη.

Μια ράμπα απλώθηκε.

Φως ξεχύθηκε.

Το περίγραμμα μιας ψηλής μορφής εμφανίστηκε στην μπουκαπόρτα. Κατέβηκε τη ράμπα και στάθηκε μπροστά στον Άρθουρ.

«Είσαι ηλίθιος, Ντεντ» είπε απλά.

Ήταν εξωγήινος, πολύ εξωγήινος. Ήταν περίεργα, εξωγήινα ψηλός, είχε ένα περίεργο, εξωγήινο επίπεδο κεφάλι, περίεργα, εξωγήινα μικρά μάτια σαν σχισμές, ήταν εξωφρενικά ντυμένος με μια χρυσή ρόμπα μ' ένα περίεργο, εξωγήινο κολάρο και είχε ένα χλωμό γκριζο-

πράσινο εξωγήινο δέρμα μ' αυτή την ακτινοβόλα στιλπνότητα που τα περισσότερα γκριζοπράσινα πρόσωπα μπορούν να την αποκτήσουν μόνο με πολλή άσκηση και πολύ ακριβά σαπούνια.

Ο Άρθουρ τον κοίταξε σατισμένα.

Αυτός τον κοίταξε ήρεμα.

Τα πρώτα αισθήματα ελπίδας και ταραχής του Άρθουρ είχαν κατασυντριβεί στιγμιαία από την έκπληξη, και σκέψεις κάθε είδους μάχονταν για το δικαίωμα χρήσης των φωνητικών του χορδών εκείνη τη στιγμή.

«Ννν...» είπε.

«Εεε... μμμ... ααα...» πρόσθεσε.

«Ου... μπα... μα... τι;» κατάφερε τελικά να πει, κι έπεσε σε μια αλλόφρονη σιωπή. Ένιωθε τώρα τις συνέπειες του να μην έχει πει τίποτα σε κανέναν όλον αυτόν τον καιρό.

Το εξωγήινο πλάσμα συνοφρυώθηκε για μια στιγμή και συμβουλευτήκε κάποιο περίεργο είδος ντοσιέ με σημειώσεις που κρατούσε στο λεπτό και κάτισχνο εξωγήινο χέρι του.

«Ο Άρθουρ Ντεντ;» είπε.

Ο Άρθουρ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά, ανίσχυρος.

«Ο Άρθουρ Φίλιπ Ντεντ;» συνέχισε ο εξωγήινος μ' ένα επιδέξιο γάβγισμα.

«Εεε... εεε... ναι... εεε... εεε...» τον βεβαίωσε ο Άρθουρ.

«Είσαι ηλίθιος» επανέλαβε ο εξωγήινος «εντελώς μαλάκας».

«Εεε...»

Το πλάσμα κούνησε το κεφάλι του, έκανε ένα περιέργο, εξωγήινο σημάδι στα χαρτιά του και γύρισε ζωηρά πίσω προς το διαστημόπλοιό του.

«Εεε...» είπε απελπισμένα ο Άρθουρ «εεε...».

«Σ' εμένα δεν περνάνε αυτά» του πέταξε ο εξωγήινος. Ανέβηκε τη ράμπα, πέρασε την μπουκαπόρτα κι εξαφανίστηκε μέσα στο σκάφος. Η πόρτα έκλεισε. Το σκάφος άρχισε να βγάζει ένα σιγανό, παλλόμενο βούισμα.

«Ε, έι!» φώναξε ο Άρθουρ κι άρχισε να τρέχει αμήχανα προς το μέρος του. «Μισό λεπτό! Τι τρέχει; Τι; Μισό λεπτό!»

Το σκάφος σηκώθηκε στον αέρα, λες κι έριχνε το βάρος του από πάνω του σαν πανωφόρι, και αιωρήθηκε για μια στιγμή. Διέσχισε παράξενα τον βραδινό ουρανό. Πέρασε μέσα από τα σύννεφα, φωτίζοντάς τα για μια στιγμή, και μετά χάθηκε, αφήνοντας τον Άρθουρ μόνο του στη μέση μιας απέραντης έκτασης να χορεύει ανήμπορος έναν μικρό χορό.

«Πώς;» φώναζε. «Τι; Πώς; Ε, τι; Έλα εδώ να το ξαναπείς αυτό!»

Πηδούσε και χόρευε ώσπου τα πόδια του άρχισαν να τρέμουν, και φώναζε ώσπου τα πνευμόνια του ερεθίστηκαν. Καμιά απάντηση από κανέναν. Δεν υπήρχε κανείς να τον ακούσει ή να του μιλήσει.

Το εξωγήινο σκάφος είχε ήδη φτάσει στα ανώτερα στρώματα της ατμόσφαιρας, οδεύοντας προς το τρομερό κενό που χωρίζει τα ελάχιστα πράγματα που υπάρχουν στο σύμπαν.

Ο επιβάτης του, ο εξωγήινος με την πολυδάπανη

χροιά δέρματος, έγειρε πίσω στο μοναδικό του κάθισμα. Λεγόταν Σαματατζής ο Απείρως Παρατεινόμενος. Ήταν κάποιος μ' έναν σκοπό. Όχι κανέναν σπουδαίο σκοπό, ο ίδιος θα το παραδεχόταν από τους πρώτους, αλλά ήταν τέλος πάντων κάποιος σκοπός, και του έδινε κάτι να κάνει.

Ο Σαματατζής ο Απείρως Παρατεινόμενος ήταν –είναι– ένα από τα ελάχιστα αθάνατα όντα του σύμπαντος.

Αυτοί που γεννιούνται αθάνατοι ξέρουν ενστικτωδώς πώς να τα βγάλουν πέρα, αλλά ο Σαματατζής δεν ήταν απ' αυτούς. Είχε φτάσει μάλιστα στο σημείο να τους μισεί όλους αυτούς τους γαλήνιους μπάσταρδους. Η αθανασία του του είχε επιβληθεί ακούσια μετά από ένα ατυχές δυστύχημα μ' έναν παράλογο επιταχυντή σωματιδίων, ένα υγρό γεύμα κι ένα ζευγάρι λαστιχάκια. Οι ακριβείς λεπτομέρειες του δυστυχήματος δεν έχουν σημασία, γιατί κανείς δεν κατόρθωσε ποτέ να επαναλάβει πιστά τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συνέβη, και πολλοί κατέληξαν να φανούν γελοίοι, ή νεκροί, ή και τα δύο, προσπαθώντας.

Ο Σαματατζής έκλεισε τα μάτια του παίρνοντας μια απαίσια και κουρασμένη έκφραση, έβαλε ελαφριά τζαζ στο ηχοσύστημα του σκάφους και σκέφτηκε πως θα μπορούσε να τα είχε καταφέρει αν δεν ήταν τα κυριακάτικα απογεύματα, τότε θα τα είχε καταφέρει πραγματικά.

Στην αρχή είχε πλάκα, το διασκεδάζε, ζούσε επικίνδυνα, ριψοκινδύνευε, κέρδιζε από αποδοτικές μακροπρόθεσμες επενδύσεις, και γενικά τους έθαβε όλους.

Τελικά, ήταν τα κυριακάτικα απογεύματα που δεν μπορούσε ν' αντιμετωπίσει, κι αυτή η τρομερή ατονία

που αρχίζει να σε πιάνει γύρω στις 2:55, όταν ξέρεις πως πως έχεις κάνει όλα τα μπάνια που μπορείς να κάνεις για κείνη τη μέρα, πως όσο έντονα και να κοιτάξεις οποιαδήποτε παράγραφο της εφημερίδας δεν θα καταφέρεις ποτέ να τη διαβάσεις στ' αλήθεια, ή να χρησιμοποιήσεις την επαναστατική νέα τεχνική κλαδέματος που περιγράφει, και πως, καθώς κοιτάζεις το ρολόι, οι δείκτες του θα κινηθούν αμείλικτα ως τις τέσσερις και θα μπεις στο σκοτεινό, μακρύ απόγευμα της ψυχής.

Κι έτσι, τα πράγματα άρχισαν να του φαίνονται βαρετά. Τα ευτυχισμένα χαμόγελα που συνήθιζε να μοστράρει στις κηδείες των άλλων άρχισαν να ξεθωιάζουν. Άρχισε να αντιπαθεί το σύμπαν γενικά, και όλους όσοι υπήρχαν σ' αυτό ειδικά.

Σ' αυτό το σημείο συνέλαβε τον σκοπό του, αυτό που θα τον έκανε να δραστηριοποιηθεί και το οποίο, απ' ό,τι φαινόταν, θα τον έκανε να δραστηριοποιείται επ' άπειρον. Ήταν το εξής.

Θα πρόσβαλλε το σύμπαν.

Δηλαδή, θα πρόσβαλλε τον καθένα που υπήρχε στο σύμπαν. Ξεχωριστά, προσωπικά, έναν έναν και (σ' αυτό είχε αποφασίσει να είναι ανυποχώρητος) με αλφαριθμητική σειρά.

Όταν πολλοί τού έλεγαν πως το σχέδιό του δεν ήταν μόνο παράλογο, αλλά και ουσιαστικά αδύνατο, λόγω του μεγάλου αριθμού των ανθρώπων που γεννιούνται και πεθαίνουν κάθε στιγμή, εκείνος τους κοίταζε μ' ένα χαλύβδινο βλέμμα κι έλεγε: «Δεν μπορεί κανείς να έχει το όνειρό του;».

Κι έτσι είχε αρχίσει. Είχε εξοπλίσει ένα διαστημόπλοιο, που είχε κατασκευαστεί με τρόπο ώστε να αντέξει για πολύ, μ' έναν υπολογιστή ικανό να χειριστεί και να επεξεργαστεί όλα τα δεδομένα που χρειάζονταν για να παρακολουθεί ολόκληρο τον πληθυσμό του γνωστού σύμπαντος και να υπολογίζει τις φρικτά πολύπλοκες διαδρομές που απαιτούνταν.

Το σκάφος του διέσχισε τις τροχιές των εσωτερικών πλανητών του ηλιακού συστήματος, καθώς ετοιμαζόταν να εκσφενδονιστεί στο διαστρικό διάστημα, αφού πρώτα έπαιρνε φόρα πλησιάζοντας τον ήλιο.

«Κομπιούτερ» είπε.

«Εδώ» γάβγισε ο υπολογιστής.

«Πού πάμε τώρα;»

«Αυτό υπολογίζω».

Ο Σαματατζής κοίταξε για μια στιγμή τα φανταστικά κοσμήματα της νύχτας, τα δισεκατομμύρια των μικροσκοπικών κόσμων που σκόρπιζαν το φως τους στο άπειρο σκοτάδι. Ο καθένας τους, μηδενός εξαιρουμένου, βρισκόταν στο δρομολόγιό του. Στους περισσότερους θα πήγαινε εκατομμύρια φορές.

Φαντάστηκε για μια στιγμή το δρομολόγιό του να συνδέει όλες τις κουκκίδες στον ουρανό σαν ένα παιχνίδι με αριθμημένες τελείες. Ήλπιζε πως από κάποιο πλεονεκτικό σημείο στο σύμπαν θα φαινόταν σαν κάποια πολύ, πολύ άσχημη λέξη.

Ο υπολογιστής σφύριξε παράφωνα, για να δείξει πως είχε τελειώσει τους υπολογισμούς του.

«Φολφάνγκα» είπε. Σφύριξε.

«Ο τέταρτος πλανήτης του συστήματος Φολφάνγκα» συνέχισε. Σφύριξε πάλι.

«Χρόνος ταξιδιού, κατ' εκτίμηση, τρεις εβδομάδες» συνέχισε κι άλλο. Σφύριξε πάλι.

«Εκεί θα συναντήσεις έναν μικρό γυμνοσάλιαγκα» σφύριξε «του γένους Α-Ρθ-Ουρφ-Ιλ-Ιπντένι».

«Νομίζω» πρόσθεσε μετά από μια μικρή παύση, κατά τη διάρκεια της οποίας σφύριξε, «ότι αποφάσισες να τον αποκαλέσεις ανεγκέφαλο κώλο».

Ο Σαματατζής μούγκρισε. Κοίταξε ένα δυο λεπτά το μεγαλείο της δημιουργίας από το παράθυρό του.

«Νομίζω πως θα πάρω έναν υπνάκο» είπε, και μετά πρόσθεσε: «Από ποια δίκτυα θα περάσουμε τις επόμενες ώρες;».

Ο υπολογιστής σφύριξε.

«Κοσμοβίντ, Θίνκπιξ και Οικιακό Εγκεφαλοκούτι» είπε και σφύριξε.

«Καμιά ταινία που δεν την έχω ήδη δει τριάντα χιλιάδες φορές;»

«Όχι».

«Α».

«Υπάρχει το Άγχος στο διάστημα. Την έχεις δει μόνο τριάντα τρεις χιλιάδες πεντακόσιες δεκαεπτά φορές».

«Ξύπνα με για το δεύτερο μέρος».

Ο υπολογιστής σφύριξε.

«Όνειρα γλυκά» είπε.

Το σκάφος συνέχισε να ταξιδεύει μες στη νύχτα.

Στο μεταξύ, στη Γη άρχισε να βρέχει, και ο Άρθουρ Ντεντ κάθισε στη σπηλιά του και πέρασε το πιο απαίσιο

απόγευμα της ζωής του σκεπτόμενος τα πράγματα που θα μπορούσε να είχε πει στον εξωγήινο και σκοτώνοντας μύγες, που περνούσαν επίσης ένα απαίσιο απόγευμα.

Την επόμενη μέρα έφτιαξε έναν σάκο από δέρμα κουνελιού, γιατί σκέφτηκε πως θα του χρησίμευε για να βάζει μέσα πράγματα.

Η ΖΩΗ, ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΠΙΣΤΟ ΚΑΙ ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΟ ΠΛΗΡΩΜΑ
ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΑΠΟΤΡΕΨΕΙ
ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΑΡΜΑΓΕΔΩΝΑ ΚΑΙ ΝΑ ΣΩΣΕΙ ΤΗ ΖΩΗ
ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΞΕΡΟΥΜΕ – ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΗΝ ΞΕΡΟΥΜΕ!

Οι κάτοικοι του πλανήτη Κρίκιτ ζούσαν ευτυχισμένοι μέχρι που εμφανίστηκε ένα διαστημόπλοιο στον ουρανό τους, που συνετρίβη, και τότε συνειδητοποίησαν ότι δεν είναι μόνοι τους στο σύμπαν, πράγμα που τους ενόχλησε και αποφάσισαν να το καταστρέψουν. Τώρα μόνο πέντε υπάρξεις στέκονται ανάμεσα στα δολοφονικά ρομπότ του πλανήτη και τον στόχο τους, τον ολοκληρωτικό αφανισμό.

Είναι ο Άρθουρ Ντεντ, ένας ήρεμος ταξιδιώτης του διαστήματος και του χρόνου· ο Φορντ Έσκορτ, ο καλύτερός του φίλος, ο οποίος αποφασίζει να τρελαθεί για να δει αν του αρέσει· ο Σλάρτιμπαρτφαστ, ο αδάμαστος υπερασπιστής της Εκστρατείας για τον Πραγματικό Χρόνο, ο οποίος ταξιδεύει με ένα σκάφος που τροφοδοτείται από την παράλογη συμπεριφορά· ο Ζάφοντ Μπίμπλιμπροξ, ο δικέφαλος πρώην πρόεδρος του γαλαξία, και η Τρίλιαν, η σέξι δόκιμος του διαστήματος, που διχάζεται ανάμεσα στον έρωτά της για έναν επίμονο Θεό του Κεραυνού και την αγάπη της για τον καταθλιπτικό Μπίμπλιμπροξ.

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ
ΑΠΟ 30 ΓΛΩΣΣΕΣ**